

τικῆς φρουρᾶς καὶ τῶν μεταλλουργῶν τῶν πέριξ μεταλλείων. Ἐν τοῖς ἐργάταις δ' εὗρισκοντο καὶ δύο ἢ τρεῖς γέροντες, σχεδὸν ἑκατοντούτιδες, συνεργασθέντες τῷ Στέφενσων ἐν τοῖς μεταλλείοις, καὶ οἵτινες ὑπερηφανείας δάκρυα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς ἔχοντες δὲν ἔπυον διηγουμένοι ἀνέκδοτα περὶ τοῦ ἐνδόξου συνεργάτου των. Τὴν ἑσπέραν, μετὰ μέγα δειπνον καὶ δημοσίαν πανήγυριν, ἣν ἐπικολούθησε μεγαλοπρεπὲς πυροτέχνημα, ὁ δὴμαρχος τῆς Newcastle ἐρύττεισε δρῦν, «πρόωρισμένην», εἶπε, «ὕπὸ τὴν σκιάν της νὰ σκεπάσῃ τοὺς ἐλευτομένους πρὸς ἑορτὴν τῆς διακοσατηρίδος τοῦ μεγάλου συμπατριώτου ἡμῶν». Ἐν Chesterfield, ἔνθα ὁ Στέφενσων ἀπέθανε, μετὰ ἐξηκονταετεῖς μόθους, ἐπίσης σοβαρὰ ὑπῆρξεν ἡ ἑορτή. Πληθὺς ἄπειρος μετέβη εἰς χαιρετισμὸν τοῦ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος κειμένου τάφου τοῦ περιωνύμου μηχανικοῦ· ὁ τάφος δὲν ἐφάνετο πλέον ὑπὸ τὸν ἄπειρον ὄγκον τῶν ἐπ' αὐτοῦ σωρευθέντων ἀνθέων. Ἐν Λονδίῳ ἐπίσης ἡ ἑκατονταετηρίς ἑορτάσθη δι' ἐκθέσεως τοῦ ὑλικοῦ τῶν σιδηροδρόμων καὶ δι' ἑορτῆς λαμπρᾶς ἐν τῷ κρυσταλλίνῳ παλατίῳ. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας ἔσπευσαν νὰ τιμῆσωσι τὴν μνήμην τοῦ ἀληθῶς μεγάλου ἀνδρός. Ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ρώμης, ἐνώπιον τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας καὶ πληθὺς ἀνωτάτων δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀπεκαλύφθη πλατῆ, ἐν ἣ ἔχραρχθη ἐπιγραφὴ, ἀναμνηστικουσα τὴν ὑπᾶντη τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος. Ἀπὸ Βιέννης παμπληθῆ τηλεγραφήματα συγχαρητήρια ἐστάλησαν εἰς Ν.ουκαίστλ. Ἐπὶ τέλει ὁ τύπος πασῶν τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν μακρὰ εἰς τὴν μνήμην τοῦ Στέφενσων ἔγραψεν ἄρθρον. Ἐν τούτων, τὸ τοῦ Boersen Courier τοῦ Βερολίνου περπατοῦται διὰ τῆς ἐπομένης βαθύνοος κρίσεως: «Ὁ Στέφενσων ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ εἰργάσθη πλέον ἢ ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ναπολεὼν ἢ ὁ Βίσμαρκ. Ὁ Στέφενσων ἐδωρήσατο τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει δῶρον, οὗ οἱ λαοὶ πάντες δύνανται νὰ ἐπωφελῶνται». Ἡ κρίσις αὕτη εἶνε ἀληθὴς τε καὶ ἀειθαλὴς στέφανος εἰς τὴν μνήμην ὄντως μεγάλου ἀνδρός, διὰ τῆς ἐφευρέσεώς του παρασχόντος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παραγωγικῆς ἐργασίας καὶ τοῦ πλοῦτου ὄργανον ἐντελέστατον καὶ σωτήριον.

Ἄπιστευτον ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀληθὲς ἀνέκδοτον ἀναφέρουσιν αἱ Ἰνδικαὶ ἐφημερίδες τὸ ἐξῆς. Ἐν Καλκούτῃ εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον κακούργος, πολλὰς ἀλλεπαλλήλας διαπράξας ληστείας καὶ δολοφονίας. Κατὰ τὴν ῥητὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδίκης ὁ μὲν δῆμιος ἠσχολεῖτο νὰ ἐνδύσῃ τὸν κατὰδικον τὴν νενομισμένην στολὴν, κύριος δέ τις κομίζει αὐτῷ ἔγγραφον παρὰ τοῦ κυβερνήτου, δι' οὗ εἶχεν ἄδειαν νὰ διαλεχθῆ ἐπὶ τινα λεπτὰ πρὸς τὸν ληστήν. Ἀποχωρήσαντος τοῦ δημίου, οἱ δύο ἄνδρες διαλέγονται ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, τελευταῖον δὲ ὁ

ὁ κατὰδικος λέγει τῷ ἐτέρῳ· «Ἀκούσατε, θὰ τὸ ποιήσω, ἐὰν ὁμώσῃτε ὅτι θὰ λάβωσι παρ' ὑμῶν οἱ συγγενεῖς μου 1,000 λίρας». — «Τὸ ὁμνῶ ἐπὶ τῆς ἰσθῆς Γραφῆς», ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος. Κατόπιν ὁ κατὰδικος δεθεὶς τὰς χεῖρας καὶ ἀπαχθεὶς ἐπὶ τὸ ἱκρίωμα, ποιούμενος χροσὴν οὐπὲρ ἕκαστος κατὰδικος ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποτείνῃ τὸν λόγον τοῖς θεαταῖς, εἶπε στεντορεῖα τῇ φωνῇ· «Ἀκούσατε πάντες οἱ βλέποντές με· Τὴν ἀρίστην σοκολάταν πωλοῦσιν ἐν Πικαδιλῷ τοῦ Λονδίνου οἱ κύριοι Βίλιαμσον Κένενδου καὶ συντροφία». Τοιαῦτα ἀλλόκοτα οὐδ' ἐξ Ἀμερικῆς τέως ἀνηγγέλθησαν.

Παρὰ πάσαν τὴν ἐξωτερικὴν λαμπρηδὸνα καὶ μεγαλοπρέπειαν τῶν Παρισίων, ὑπάρχει ἐν τῇ μεγαλοπόλει ἐκεῖνη καὶ φοικαλέα ἐλεεινότης. Κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1881 μόνη ἡ πρωτεύουσα ἔχει νὰ φροντίσῃ περὶ 354,812 παντοίων πτωχῶν, ἐν οἷς 28,000 παιδιῶν ἢ παντάπασι ὀρφανῶν ἢ τέλει ἐγκαταλειμμένων ὑπὸ τῶν γονέων. Ἐκ τῶν ἄλλων λαμβάνουσι δημοσίαν ὑποστήριξιν 201,100 ἐν τοῖς ἐαυτῶν καταλύμασι, 125,712 ἐν νοσοκομείοις ἢ ἄλλοις ἰδρύμασι φιλανθρωπικοῖς. Ἀπερίγραφτος ὀλιγόρησις, ἐξευτελισμὸς, θηριωδία καὶ κακοήθεια ἐπικρατεῖ ἐν ταῖς λεγομέναις εἰτέ, ἤτοι ἐν ταῖς συνοικίαις τῶν ἐργατῶν. Ὁ Ναπολεὼν Γ' μετοικοδομήσας τὴν πρωτεύουσαν ἀπέκλεισεν αὐτῆς τὴν πτωχείαν· αὕτη ὅμως ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Βελβίλ ἐπιτρέχει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν νέχην Σύβαριν ἀπειλητικῶς, παρεσκευασμένη ὅσα πάντοτε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς σκηνὰς τοῦ 1871. Ε. Μ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΥΠΙΕΙΝΗ

Τὰ ἀεριοῦχα ποτὰ.

Ἡ χρῆσις τῶν ἀεριοῦχων ὑδάτων (eaux gazeuses), οἷον τὸ ὕδωρ σέλτς, κ. ἄ., ἤρξατο ἀπὸ τινος ἱκανῶς καὶ παρ' ἡμῖν διαδιδδομένη· διὰ τοῦτο ὀλίγαι λέξεις ἐπ' αὐτῶν δὲν θὰ θεωρηθῶσιν ἴσως περιτταί. Ἀληθὲς εἶνε ὅτι τὰ ὕδατα ταῦτα λαμβανόμενα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος συντελοῦσιν εἰς τὴν πέψιν, χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσι βλάβην τινὰ εἰς τὸν στόμαχον; Μάλιστα, ἐπὶ τῷ ὄρφῳ ὅμως τοῦ νὰ κάμνωμεν μετρίαν χρῆσιν αὐτῶν. Διότι τὰ ὕδατα ταῦτα ἐνέχουσιν ἀνθρακικὸν ὄξύ, ἀέριον, ὅπερ ἀμβλύνει τὴν αἰσθητικότητά τῆς μεμβράνης τοῦ στομάχου. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὰ ἀεριοῦχα ποτὰ εἶνε λίαν ὠφέλιμα εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ δυσπεψίας· πλὴν δὲ τούτου ἔχουσι καὶ τὴν ιδιότητα νὰ κινῶσι τὴν ὄρεξιν. Ἀλλὰ, μετὸν καιρὸν, ἀμβλύνουσι τὴν αἰσθητικότητά τοῦ στομάχου, καθιστώντα τὸ ὄργανον τοῦτο ἀδρανές. Διὰ τοῦτο καλὸν εἶνε νὰ μὴ κάμνη τις χρῆσιν διηκενῆ τῶν ποτῶν τούτων, οὐδὲ νὰ πίνῃ μεγάλην ποσότητα ἐξ αὐτῶν· ἄλλως ἀντὶ νὰ ὠφελθῆ ἐκ τῆς ευαρέστου αὐτῶν χρήσεως, θὰ ἐμπέσῃ ἀκριβῶς εἰς τὸν σκόπελον, τὸν ὁποῖον ἐξήτει νὰ ἀποφύγῃ.